

Sílvia Pérez Cruz desplega les seves cançons immortals a Cap Roig

La cantant palafrugellenca va actuar ahir al festival de Cap Roig per presentar-hi 'Toda la vida, un día'

Sílvia Pérez Cruz a Cap Roig, presentant-hi 'Toda la vida, un día', amb Marta Roma, Bori Albero i Carlos Monfort | José Irún

Sílvia Pérez Cruz ha agafat vacances i ho ha fet després d'un intens inici de gira presentant el seu darrer disc, *Toda la vida, un día* (Sony Music, 2023), que va culminar ahir entre els paisatges palafrugellencs que la van veure néixer i créixer, als jardins de Cap Roig. Tot i que, com va assegurar l'artista en començar el concert, acabar aquest primer tram de la gira a Calella de Palafrugell va ser casual, que sigui així deixa entreveure la poètica que rodeja **Pérez Cruz** i el seu nou treball, que explora i plasma la vida com un cicle, que va travessant etapes com estacions travessa l'any, per anar a parar a un nou inici, a un renaixement que porta en si tant la mort com la vida.

El treball conceptual que hi ha darrere el disc es plasma amb detall en el directe, mantenint-ne quasi intacte l'ordre de les cançons i el viatge que proposen, i jugant -a través del vestuari i les llums, totes dues d'una expressivitat que acompanya la pròpia de l'artista- amb els colors que **Pérez Cruz** ha associat a cadascuna de les parts o etapes vitals que configuren el disc: el groc, per a la infantesa, el blau de la joventut i el descobriment, el verd per a la maduresa, el negre per a la vellesa -i de passada, la mort-, i el vermell per al renaixement. Tot i les dificultats d'adaptar un espectacle tan detallista a les característiques tècniques i escèniques d'un festival, el xou de la palafrugellenca no va empal·lidir gens, amb Isa del Moral dominant-ne les llums i el seu

tècnic de confiança Juan Casanovas al comandament del so, que va haver de lluitar contra el soroll de l'estructura de l'escenari i bambolines, fuetjada pel vent, per tal que no guanyés -ni a dalt ni a baix de la tarima- a la bellesa instrumental i vocal que s'hi desplegava.

Sílvia Pérez Cruz s'hi va acompanyar de la magnífica banda amb qui compta per aquesta gira -el violinista **Carlos Monfort**, la violoncel·lista **Marta Roma**, i el contrabaixista **Bori Albero**-, i tot i no poder tenir allà la quarantena de veus que se senten al disc, ni el cor que va dirigir en els concerts de presentació a Barcelona, l'espectacle va emocionar a tots els assistents com poques artistes a part d'ella mateixa saben aconseguir.

Així, començant per "El teu nom" (que en realitat forma part del darrer moviment, *El renacimiento*), va anar repassant cadascuna de les cançons del disc -amb excepció de "21 de primavera"-, explicant-ne la importància, context i significat. De la calidesa de la infància a la investigació juvenil -també plasmada sonorament amb jocs i distorsions vocals-, aquell moment en què, com va dir, "ens agafem a la poesia per donar-li sentit a la vida". I d'aquí a algunes descobertes essencials que permeten certa calma a la maduresa, com l'aprenentatge de demanar ajuda (explicitat a "Ayuda (Martín)"), fins a la vellesa, el pes, i la mort, per arribar al renaixement.

Si se n'han de destacar detalls, cal quedar-se sens dubte amb la bellesa que desprenen els textos i l'espectacularitat instrumental i emocional de tots els qui eren a l'escenari en perfecta comunió, però també amb la bellesa que crea **Pérez Cruz** quan se surt de guió i desplega la seva emoció. Així mateix cal aplaudir un cop més la seva capacitat de connexió amb el públic, que transcendeix conceptes de pulcritud tècnica o estètica i ens dona la intuïció d'alguna cosa tan essencial i compartida com inabastable per la raó. I encara més impressionant és la seva capacitat de fer-ho mentre, alhora, dirigeix la banda -i també els tècnics de llums i de so, ja de pas, sempre amatents als seus senyals-.

Sílvia Pérez Cruz a Cap Roig Foto: José Irún

I tot i que per gustos, estils i colors, en aquest disc hi ha per a tothom, van brillar especialment les cançons "Planetes i orenetes"; "Sin", amb ella al saxo, i "Salir distinto", un tema llarg que experimenta alhora que s'arrela i ens canta des dels orígens amb jocs trepidants de dinàmiques que van arrencar aplaudiments entre el públic. També "Ayuda (Martín)", a dues veus amb **Carlos Monfort**, i "Mi última canción triste", amb **Pérez Cruz** sola a la guitarra, aclaparadora i emocionant; o "Tots els finals del món", plena de força i veritat, i "Em moro", que ens connecta a tots -i especialment a totes-, recordant sense caure en melangies que "elles pareixen mentre celebren funerals", així com que "les cançons són immortals".

El concert va arribar al final, amb **Pérez Cruz** dirigint tres cors improvisats que va organitzar en el públic, amb "Estrelas e raiz", i "Nombrar es imposible". Però això va de renaixements: els finals no són tals, i encara quedaven algunes sorpreses emocionants a descobrir, ja en els minuts de descompte. Va sortir **Pérez Cruz** sola, quan els aplaudiments i ovacions ja estaven regalats i apagant-se, per brindar-nos l'habitual bis de "Mañana" -de l'anterior disc *Farsa (género imposible)* (Universal Music, 2020)-. La sorpresa de l'artista en veure alguna llanterna de mòbil encenent-se entre el públic va suscitar una reacció en cadena, dibuixant a la graderia una mena de cel estrellat, brillant i centellejant que -segons ella mateixa va expressar-, va emocionar la cantant, que era la primera vegada que rebia una reacció així.

Sílvia Pérez Cruz a Cap Roig Foto: José Irún

Però com dèiem, la vida és circular, i en un temps fora del temps -com en el que estàvem i que ella versa a "Toda la vida, un día"-, **Pérez Cruz** també ens va regalar en els bisos versions cèlebres que feia temps que no li escoltàvem. Una d'elles va néixer també en aquells paisatges palafrugellencs, com ella mateixa, fruit de la unió del seu pare **Càstor Pérez** i la seva mare **Glòria**

Cruz, la celebrada "Vestida de nit". I encara tenia un altre tema a recuperar, que va publicar fa prop de 10 anys al costat de Raul 'Refree', i que va emocionar els que aleshores ja en seguíem la pista, però també als fans de l'original de **Leonard Cohen**: "Pequeño vals vienès".

L'espectacle que **Pérez Cruz** va oferir ahir al festival de Cap Roig va ser d'una qualitat, dedicació i emoció envejables, però perquè la roda segueixi girant, cal també parar, deixar-se amarrar del no-temps i assaborir la vida sabent-la avançant inexorable, d'etapa en etapa, de color en color, i de cançó en cançó. Així que bones i merescudes vacances!